

OKÉNKO^{do}

charity
Jeseník

číslo 4 • 2021

Slovo ředitelky

Milí přátelé,

první měsíce roku bývají u nás na ředitelství velmi náročné. Musíme se vypořádat s administrativou, která souvisí s koncem roku. Vyúčtovávají se běžné provozní i mimořádné dotace a dary, uzavírá se postupně uplynulý rok, do toho vstupují statistiky, roční výkazy apod. A zároveň běží nový rok a my se snažíme zajišťovat další nové zdroje nejen pro běžný provoz, ale také na náš rozvoj. Píšeme nové projekty, žádosti. A za každý úspěch jsme moc rádi.

Velmi mě proto těší, že jsme byli úspěšní ve dvou grantech zaměřených na podporu domácí paliativní péče. Z Ministerstva zdravotnictví a také z Výboru dobré vůle jsme získali finanční prostředky na vybavení, díky němuž budou moci lidé v závěru života zůstat doma a jejich blízkým se ulehčí v péči o ně. Ač jsme za tento úspěch moc rádi, uvědomuji si, že jen toto nestačí. K tomu, abychom zajišťovali dostatečně kvalitní péči o umírající, jsou nejdůležitější lidé. Na prvním místě samozřejmě rodina pacienta a potom zdravotní sestry, které k nim domů dochází a doprovází je náročným životním obdobím. A právě sestry nám stále chybí, abychom mohli i nadále rozšiřovat náš tým a paliativní péči tak poskytnout každému, kdo o ni projeví zájem.

Jen pro zajímavost: za minulý rok jsme paliativní péči poskytli 197 pacientům, což byl oproti roku 2019 nárůst o více než 100 %. Celkem 37 pacientů doprovodily zdravotní sestry v jejich domácím prostředí. Je to práce velmi náročná, ale má smysl. Takže neváhejte!

Vzhledem k blížícím se velikonočním svátkům Vám přeji, ať jsou požehnané a naplněné radostí a nadějí.

**Helena
PASCHKEOVÁ**
ředitelka

Duben na modré vlně

2. duben je Světovým dnem porozumění autismu. Slouží především pro zdůraznění faktu, že je třeba zkvalitňovat život lidí s autismem, aby mohli vést smysluplný a důstojný život. Stejně jako lidé na celém světě se i Charita Jeseník, a především Denní stacionář Šimon, pravidelně zapojuje do osvětové kampaně.

Autismus je poruchou vývoje sociální interakce a komunikace. Jde o vrozenou odlišnost ve vývoji a fungování mozku, která způsobuje, že člověk se chová a myslí jinak než jeho vrstevníci. Má potíže v komunikaci, nedokáže adekvátně reagovat na běžné situace. Na druhou stranu v některých oblastech mohou lidé s autismem výrazně převyšovat ostatní, třeba v matematice, jazycích nebo umění. Většinu akcí, pořádaných v rámci výše zmíněné kampaně, spojuje modrá barva. Proč modrá? Modrá je barvou komunikace a sebevyjádření, což je jedna z oblastí, ve které mají lidé s autismem největší potíže. Proto v Denním stacionáři Šimonu přisoudili dubnu v rámci svého Duhového roku barvu modrou. V jednom dni, kdy probíhá hlavní aktivita týd-

ne, se uživatelé i s pracovníky sejdou oblečení do modré barvy a symbolicky se tak ke kampani připojí.

S lidmi s poruchou autistického spektra zde mají mnohaleté zkušenosti. Někteří uživatelé navštěvují stacionář již delší dobu, proto mohou sledovat jejich vývoj a pružně měnit metody práce. Vedoucí DSS Marta Nosková k tomu říká: „Naše uživatele podporujeme především v samostatnosti při sebeobsluze, jako třeba správném oblékání, skládání oblečení, zapínání knoflíků nebo zipů a podobně. Podle míry postižení se je snažíme naučit nebo udržet dovednosti již získané, například připravit pití, uvařit čaj nebo připravit jednoduché jídlo. V rámci strukturovaného učení s nimi trénujeme jemnou a hrubou motoriku. V pracovní terapii s nimi zkoušíme různé výtvarné aktivity. Nedílnou součástí pobytu u nás je i relaxace a zklidnění.“

Více o práci s lidmi s poruchou autistického spektra najdete na straně 5 v rozhovoru s Markétou Kovalčíkovou, dlouholetou pracovnící Charity a koordinátorkou individuálního plánování v Denním stacionáři Šimonu.

Co nás čeká v dubnu...

- **Velikonoční přípravy** a velikonoční oslavy na všech našich střediscích.
- **Oslavy Dne země** v Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku.
- **Jarní práce na zahradách** našich domovů ve Vidnavě i v Javorníku.
- **Oslavy Dne tance** v Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku.
- **Duben v modré barvě** budou mít v Denním stacionáři Šimonu v Jeseníku.

Čtěte dál ...

- **Zahradní terapie** (str. 2)
- **Velikonoce na Hedvice** (str. 3)
- **Rozhovor** (str. 4)
- **Rok s covidem** (str. 5)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 6)

Charitní zahrady ožívají

„Dobře si dělat svou zahrádku, byť by byla sebemenší, je trochu idylická hra, trochu sport, ale vedle toho také pořádný kus poznání: poznání řádu, jemuž podléhá lidské dílo a tušení zákonů, jimž podléhá tvořivá příroda.“ (K. Čapek: Věci kolem nás)

Je až s podivem, jak k nám v tyto dny přichází chuť začít sít, začít připravovat rostliny a pomalu vymýšlíme, jak bude letos naše zahrada vypadat. Je to už ve vzduchu, i když za okny se donedávna vznášely bílé vločky.

Stejně je tomu i v domovech pro seniory, kteří se letos, více než kdy jindy, těší na vzduch, na slunce a ti, kterým to fyzické

tělo stále dovolí, i na zahradní práce. Vždyť izolace bylo letos opravdu dost. Ve všech domovech se pracovníci chystají spolu se seniory a často přinášejí kus zahrady až k lůžku, aby tento zážitek umožnili i těm, kteří už po svých do zahrady nemohou.

V Domově pokojného stáří sv. Františka je přemýšlení o zahradě zajímavé tím, že zahrada zde v předchozích dvou letech slou-

žila jako sklad materiálu během rekonstrukce. Hlavní úklidové práce po přestěhování do nového objektu proběhly už na podzim a pomohli při nich zaměstnanci i jiných středisek. Zahrada bude po krátkém jarním úklidu připravená znovu rozkvést. Pro imobilní klienty dobře poslouží i vyvýšené pojízdné záhonky, ve kterých si už loni ve Vlčicích pěstovali zelené natě, ředkvičky, rajčata i měsíční jahody.

I v Domově pokojného stáří sv. Hedviky se už teď připravují na jaro. V aktivizační dílně klientky osévají truhlíky květinami a přitom vždy probíhají debaty a vzpomínky na květiny, které pěstovaly na svých zahrádkách. Letos přišly na řadu i bylinky – meduňka, šalvěj a bazalka a samozřejmě velikonoční osivo. Truhlíky zatím zůstávají za oknem, ale až to počasí dovolí, přesunou je ven na dvorek.

Na dvorku zahradníci i klienti Charitního domu sv. Anežky. Tady zahrady nemají, přesto s hlínou pracují. V mobilních vyvýšených záhonech se dá vypěstovat ledacos a dá se navíc s nimi přijet až k lůžku klientů. Zahrady jsou zkrátka terapeutické, to víme všichni a nemusíme ani studovat principy nového směru, který nese označení zahradní terapie. Každý, kdo se někdy o kus půdy staral, ví, co všechno mu to přináší a to nejen při konečné sklizni, ale během celého procesu. Pro lidi ve vyšším věku to platí dvojnásob.

Výroba květináčů na Hedvice

Klienti Domova pokojného stáří sv. Hedviky jdou na tu letošní zahradnickou přípravu od podlahy. V březnu, kdy se ještě nedá pobývat venku v zahradě, začali s přípravou ozdobných květináčů. Vyrobili je z betonu a zpevnili sádro. Pracovalo se i v postelích.

Je obdivuhodné, s jakou kuráží se v Domově pokojného stáří sv. Hedviky pouštějí s klienty do výtvarných projektů. Pracují s nejrůznějšími materiály a naposledy to byl dokonce beton a sádra. Je to ukázka toho, že když se člověk nebojí, může se pustit do čehokoli, i do toho, co ho nikdy v životě nenapadlo dělat a vyzkoušet si to až na

stará kolena. Vlastně se to trochu podobalo práci s těstem a radost z výsledku byla velká. Obaly na květiny teď budou umocňovat jejich krásu a zdobit pokoje i těm, kteří již do zahrady nemohou.

„Proto dáváme květiny do oken, aby každý viděl: tam za tím oknem se žije plným lidským životem.“ (Karel Čapek: Věci kolem nás)

Kalendárium

- **V roce 2014** zakončil Denní stacionář Šimon svou šňůru divadelních vystoupení s představením „Legenda o Vinckovi“ po Charitních domovech.
- **10. dubna 2018** uspořádala Charita Jeseník slavnostní vernisáž fotografické soutěže „Můj svět“ v prostorách Kátozny v Jeseníku. Jedno z vystavených děl byla fotografie z Domova pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě.

Stalo se ...

Odešel Otec Piotr

P. Piotr Niewiadomski prožil více než 20 let svého kněžského života v České republice. Od 1. 12. 1999 až do roku 2014 byl farářem v Javorníku. V této době úzce spolupracoval s Domovem pokojného stáří sv. Františka, kde sloužil pravidelné mše. Od roku 2015 byl administrátorem farnosti Travná. Poslední rozloučení proběhlo v rodném Polsku 17. března 2021.

Velikonoce na Hedvice

Velikonoční svátky se ve všech charitních domovech těší velké oblibě. Klienti spolu s pracovníky zdobí domovy, sázejí, připravují velikonoční vajíčka i pomlázku, připomínají si pranostiky i duchovní rozměr těchto největších svátků křesťanů.

Na Velikonoce se klienti v Domově pokojného stáří sv. Hedviky začali připravovat s předstihem. V aktivizační dílně vyráběli již během března různé velikonoční ozdoby a dekorace. Možnosti zapojení do práce jsou velice rozmanité a každý může dělat to, co ho baví a co mu jde. Paní Františka, která letos slaví 93. narozeniny, stále plete a háčkuje jako před lety. „Neumím si před-

stavit, že bych s tím přestala. Dělam to moc ráda,“ říká a pravidelně, nejen na Velikonoce, zásobuje domov různými ozdobami. Je pro všechny s podivem, jak v tomto věku dokáže ještě někdo dělat tak drobnou prácičku a jak mu stále slouží zrak natolik, že se orientuje v tak jemném díle. Naopak paní Emílie nikdy tyto ruční práce nedělala, ale vždy měla ráda zahradu a květiny.

Proto se před Velikonocí pustila do setí osiva a sázení květin do truhlíků.

„Snažíme se klientům přiblížit tradice a pomoci jim tak v orientaci v daném období roku. Mluvíme taky o různých pranostikách. Klienti vzpomínají na to, jak slavili Velikonoce dříve a dozvídáme se, jak v každém kraji republiky byly zvyky trochu jiné. Zavzpomínáme i na minulé Velikonoce v domově. Ty loňské už byly poznamenané pandemickou krizí a klienti tak nemohli přivítat v domově své nejbližší,“ říká koordinátorka péče, paní Jarmila Salvová.

Také proto se součástí velikonočních příprav stalo posílání pohledů příbuzným a známým – zvyk, který už pomalu upadá v zapomnění. Někteří klienti pší sami, jiní už potřebují pomoc a své vzkazy nejbližším alespoň nadiktují. Tato činnost se těší velké oblibě a téměř každý hned ví, koho chce na Velikonoce potěšit pohledem.

Jako každý rok, i letos se budou v aktivizační dílně barvit vajíčka. Ty vyfouknutá pak ozdobí chodby a společné prostory Domova. V letošním roce si budou moci klienti vyzkoušet za asistence pracovníce i uplést pomlázku.

Velikonoční období je vždy radostné. Je v něm po dlouhém zimním období naděje slunce, léta, tepla, a to vše se odráží i na celkové výzdobě domova, který je plný květin, a září barvami, mezi kterými převažuje zelená.

Na Den země zasadíme strom

V Domově pokojného stáří sv. Františka se chystají na Den země zasadit strom v zahradě, do které se letos po dvou letech vrátili. Symbolicky tak oslaví svátek země a zároveň započnou novou etapu života v těchto prostorách.

„Nevíme ještě přesně, pro jaký strom se rozhodneme,“ říká aktivizační pracovníce Jana Nepožítková. „Chtěli bychom do zahrady symbolicky vysadit lípu, ale stále váháme, protože naše zahrada bude v budoucnu procházet větší rekonstrukcí a lípa je velký strom, jehož umístění je potřeba promyslet.“ Nakonec se možná letos roz-

hodnou pro nějaký menší ovocný stromek. V zahradě kolem Domova je hodně starých ovocných stromů. Některé mají stále hodně ovoce, jiné je potřeba vyměnit. Několik stromů poničily i velké podzimní větry. Vyberou si nejspíš z nabídky starých odrůd, které prodává Hnutí Brontosaurus v Bílém Potoce.

Stane se ...

Perníková vejce z Vlčic

Už loni udělaly Vlasta Kozubová a Lýdie Uhlířová z Vlčic radost seniorům a napекly velikonoční perníčky pro všechny klienty na domovech. Letos se rozhodly tento počin zopakovat a udělat z něj tradici. Takže opět je pro klienty připraveno 70 krásných domácích perníků. Jsou lepené marmeládou, barevně zdobené a krásně zabalené. Děkujeme.

Napsali o nás...

Jaro u svatého Františka

„...Vedení charitního domova teď chystá úpravy zahrady a výsadbu nových rostlin. Už s prvními záblesky jara proto přišel čas na úklid a pálení kletí. I pro seniory to byla po několika sněhových týdnech příležitost ohřát se venku na slunci a opět si první letošní špekáček.“

**Katolický týdeník 11/2021
Příloha Caritas**

„Důležité je naslouchat,“ říká o své práci s lidmi s postižením Markéta Kovalčíková

V Denním stacionáři Šimon pracuje Markéta Kovalčíková již od roku 2010 a patří tedy mezi služebně nejstarší pracovnice. Má bohaté zkušenosti s prací s lidmi s nejrůznějšími postiženími. V současné době pečuje též o vzdělávání svých dětí v distanční výuce. Během dne, kdy ji daly děti na chvíli prostor, nám zodpověděla pár otázek.

S lidmi s postižením pracujete již řadu let. Mnoha lidem se zdá práce s touto cílovou skupinou hodně náročná a říkají, že by to nezvládli. Vy jste vždy věděla, že ji chcete dělat?

Jsem nejstarší ze čtyř dětí, takže pečovat o druhé mi nikdy nedělalo potíže. Od mala jsem chtěla být dětská zdravotní sestra nebo učitelka v mateřské škole. Osud mi tak trochu „zamíchal karty“ a já jsem se dostala na vyšší odbornou školu sociální, kde mi práce s lidmi s postižením učarovala.

Pamatujete si ještě, co Vás přivedlo do Denního stacionáře Šimon a jaké byly Vaše začátky?

V Šimonu jsem měla svou souvislou praxi na vyšší odborné škole. Znala jsem uživatele, seznámila jsem se s prostředím. Po ukončení studia jsem pracovala v úplně jiném oboru a našla jsem inzerát, že ve stacionáři přijímají pracovníka k lidem s poruchou autistického spektra (PAS). Pohovor jsem zvládla a přijali mě. Byla jsem nadšená, i když z práce s klientem s PAS jsem měla velký respekt. Postupně jsem prostudovala problematiku lidí s PAS a také jsem se snažila s tímto klientem navázat empatický vztah, aby byl co nejvíce zklidněný a nebyl podrážděný.

Co je v této práci pro Vás nejnáročnější a je něco, co Vás naopak nabíjí?

Pro mě je nejnáročnější správná komunikace s uživateli. Abych správně odhadla, co zrovna potřebují, nebo co důležitého chtějí sdělit. V současné době je velmi náročné komunikovat s rouškou nebo respirátorem na obličej, když uživatelé nevidí, že na ně mluvíme. Nabíjí mě jejich spokojenost s naší službou a úsměv. Jsem vždycky ráda, když se nám povede něco nového vymyslet nebo vytvořit.

V souvislosti s kampaní na podporu povědomí o autismu se tento měsíc věnujeme v Okénku této problematice více. Vy dlouhodobě pracujete s lidmi s poruchou autistického spektra, která zahrnuje širokou škálu případů. S jak těžkými stavy této poruchy se ve stacionáři setkáváte Vy a s kolika klienty pracujete?

V současné době se ve stacionáři každý týden střídáme ve všech třech skupinách, takže pracujeme všechny pracovnice se všemi uživateli. S poruchou autistického spektra máme klienty v kombinaci se středním až těžkým mentálním postižením. Pracujeme s nimi velmi individuálně, především v ob-

lasti komunikace. Jeden uživatel komunikuje pomocí piktogramů (jednoduchých černobílých obrázků) a ostatní pracují v komunikaci VOKS (Výměnný Obrázkový Komunikační Systém).

Je známo, že lidé s touto diagnózou příliš nenavazují vztah. Máte taky tu zkušenost?

Mám zkušenost, že u našich uživatelů velmi záleží na celkovém rozpoložení v ten daný den. Už při svezích poznáme, jak na tom uživatel asi bude. Pokud je dobře vyspaný, bez záchvatů a podobně, je práce mnohem snazší. Uživatel dobře spolupracuje a podaří se ten den vytvořit „pouto“. Další den už je to třeba úplně naopak.

Co vám v práci s těmito uživateli nejvíce pomáhá, co funguje a co byste řekla, že je pro ně důležité?

Myslím, že nejdůležitější je pohoda a naladění pracovnice na uživatele. Nejvíce se mi osvědčila velká trpělivost a naslouchání uživateli – jak se chová, co jej znervózňuje, jestli skáče, křičí a tak, a podle toho si společně vytvořit denní plán. Pokud nic nefunguje, máme ve stacionáři senzorickou místnost, kde se zklidní a uvolní každý uživatel. Někteří uživatelé mají také své rituály – klepnutí ústy na dveře, bouchnutí do kovových dveří, chození v kruhu... Zde je důležité jim nechat prostor pro tyto rituály, protože jinak můžou být nervózní a neklidní.

Co naopak nemají rádi a ruší je?

Je to velmi individuální, ale obecně lze říci, že je to velká společnost lidí, kde nemají „svůj prostor“ – houpací síť, oblíbené hračky nebo předměty. Máme vyzozorováno, že jsou to i různé zvuky – blinkry v autě, hluk.

Vy sama máte rodinu a děti, jak relaxujete, jak tzv. přepínáte, když přecházíte z práce do domácích povinností?

Přepínání z práce do domácnosti je někdy obtížné. Mám ale čas „vyvětrat si hlavu“ když jdu pěšky vyzvednout děti ze školy a školky (směje se). Za relax považuji vedení dívčího skautského oddílu v Jeseníku, kde společně s ostatními vedoucími pracujeme s děvčaty od 6 let až do dospělosti. Ráda pro holky připravuji program na schůzky a také týdenní letní tábor. Skaut je posláním a koníčkem celé mé rodiny. A nejlépe si odpočinu s manželem a dětmi na nějakém pěkném výletu v přírodě.

V současné době se věnujete i domácí online škole. Můžete těm, kteří to nezažívají na vlastní kůži, popsat, co všechno taková domácí škola obnáší?

Loni to bylo náročné, dcera byla v první třídě a vyučování bylo hodně na rodičích. Snažila jsem se co nejvíce učení připravit zábavnou formou. Do toho jsem měla doma zvědavého a tvořivého chlapce, který chtěl také pozornost a to vše v panelákovém bytě. Honzíkovi jsme vyrobili pískoviště na balkonu, takže byl zabavený a já se mohla věnovat školačce. Během učení jsem ještě uvařila oběd a odpoledne jsme šli alespoň na krátkou procházku, pokud to počasí dovolilo. V letošním školním roce mají děti online vyučování na počítači nebo tabletu ve srovnatelném čase, jako je školní vyučování. Letos mám doma předškoláčka, takže více času trávím nad jeho úkoly, které jsou velmi pěkně zpracované a hodně tvořivé. Máme štěstí na skvělé paní učitelky.

Děkujeme za rozhovor.

Markéta Kovalčíková – medailon

Narodila se v Jeseníku, kde také s rodinou žije. Vystudovala Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži. Se svým manželem vychovává dvě děti. V Denním stacionáři Šimon pracuje od roku 2010, nejprve jako pracovník v sociálních službách, v současnosti je zároveň i koordinátorkou individuálního plánování. Mezi její koníčky patří rodina, také skauting, ve kterém působí 28 let a z toho 16 let jako hlavní vedoucí oddílu pro světlušky a skautky.

Jaký byl rok s covidem?

V březnu všichni vzpomínáme, že už je to rok, kdy to všechno začalo. Všichni jsme prožili podobné pocity – překvapení, strach, nejistota, postupné uvědomování si, že nepůjde jen o krátkou epizodu, ale delší období, až po pochopení, že společnost se asi trochu promění ve všech oblastech.

Každý se ale pohybujeme v jiném prostředí a tady už jsou naše zážitky a zkušenosti zcela specifické. V pobytových službách Charity Jeseník, kde pracovníci pečují o bezmála 70 seniorů, nebyl rok s covidem jednoduchý, a to jak pro pečovatele, tak pro obyvatele Domovů.

Vedoucí jednotlivých Domovů se potýkali

s nedostatkem pracovníků, kteří v různých vlnách odcházeli na nemocenskou, nebo byli nuceni zůstat s dětmi doma. Žili tedy ve stálém napětí, jak zajistit službu a situace se měnila během dnů, někdy i během hodin. Pracovníci si vypomáhali vzájemně v rámci Domovů, přicházela i pomoc zvenčí – dobrovolníci z jiných organizací

nebo z řad studentů. V těžkých chvílích tak docházelo i k pěkným okamžikům vzájemného obohacování, navázání přátelství a dlouhodobější spolupráce.

Pečovateľská práce byla velmi namáhavá, protože bylo potřeba striktně oddělovat infekční a neinfekční sektor a to znamenalo v obdobích nález používání na části oddělení pomůcky nejvyšší ochrany – pláště, štíty, respirátory a neustálé převlékání, dezinfikování apod. Je potřeba si uvědomit, že pečovatelé trávili v tomto režimu celých 12 hodin, a když k tomu připočteme zvýšenou potřebu péče o nemocné, je to opravdu práce, která zaslouží ocenění.

Tento rok ale nebyl jednoduchý ani pro samotné klienty. Byla období, kdy nemohli vycházet ze svých pokojů. Po dlouhou dobu v roce je nemohli navštěvovat jejich blízcí a někteří klienti nechápali proč. Zažili si tak osamění, které si my okolo jen stěží dokážeme představit. V nejtěžších dobách se domovem potulovali zvláštní jedinci, kteří vypadali jako kosmonauti a mluvili na ně, ale ne všichni klienti věděli, o koho se jedná.

Pracovníci se již rok pohybují s respirátory na ústech a klienti, kteří většinou špatně slyší, když nemohou odezírat, velice špatně rozumí jejich slovům. Ti, kteří jsou na tom lépe a byli zvyklí si občas vyjet do města nebo zajít na procházku, už dlouhé měsíce nemohou a nedokáží pochopit, že jim nikdo není schopen říct, jak dlouho to ještě bude trvat.

Krátce

Pomáháme i doma

I terénní služby byly během celého „covidového roku“ poznamenány změnami. Pracovníci Charitní pečovatelské služby přibýly nové úkoly. Zaskakovaly například tam, kde staří lidé žili dohromady v jednom domě se svou rodinou, která se o ně v běžném režimu starala. Kvůli nemoci, nebo jen proto, že byli v karanténě, se pak nemohli přirozeně navštěvovat. Tady některé práce operativně přebírala pečovatelská služba. Prováděla drobné úklidy a nad rámec sjednaných služeb rozvažela obědy, pokud starší občané nechtěli nebo nemohli opouštět svůj domov. „Zatím naše pečovatelské ani jednou nepracovaly u klientů nakažených covidem,“ říká vedoucí terénní služby Hana Netopilová. „Ale i na tuto variantu jsme celou dobu připraveni. Pečovatelky mají k dispozici všechny ochranné pomůcky – respirátory, rukavice, štíty i ochranné obleky, aby i v případech, kdy klient onemocní, mohly potřebnou pomoc poskytnout.“

Z mého pohledu

Být součástí rodiny...

Všechno to začalo v říjnu, kdy jsem tak nějak instinktivně zavolala paní Petře Tomáškové, vedoucí Domova pokojného stáří sv. Františka v Javorníku, jestli náhodou nepotřebují moji pomoc. Paní vedoucí mi řekla: „Ano, domov právě prochází covidovou vlnou a potřebujeme každou pomocnou ruku.“ Promluvila jsem si s rodinou, jestli souhlasí, abych šla pracovat do infekčního prostředí, a oni mě v tomto rozhodnutí podpořili. Mnoho pracovníků domova bylo doma v karanténě. Byli zde také další dobrovolníci – studenti a pomocníci z jiných organizací. V jedné chvíli onemocněli téměř všichni zaměstnanci a zůstali jsme jen my dobrovolníci. Bylo to náročné, protože jsme zde byli všichni noví, ale jak dny ubíhaly, všechno se pomalu usazovalo. Já jsem paní vedoucí řekla: „Nebojte se, spolu to dokážeme.“ S týmem dobrovolníků se nám pracovalo dobře, i když bylo velmi obtížné pracovat v ochranném obleku, který jsme

nosili u nemocných klientů. Po přibližně patnácti dnech se zaměstnanci postupně vrátili a já jsem dostala nabídku od paní vedoucí, jestli u nich nechci zůstat pracovat i nadále. Váhala jsem, protože jsem do té doby měla spíše zkušenosti s prací s dětmi. Po několika dnech se ale začali klienti uzdravovat, postupně jsme se začali poznávat a já jsem se zeptala jednoho z nich: „Co kdybych tady zůstala s vámi?“ A on mi odpověděl: „Jste vítaná v naší rodině.“ Narodila jsem se v Peru, ale ve svých 20 letech jsem se přestěhovala do USA, kde jsem potkala svého českého manžela a nyní žiji v České republice 10 let. Jsem velmi vděčná Charitě za možnost být součástí této skvělé rodiny.

Anna Filo
dobrovolnice v době covidu

Duchovní zamyšlení

Velikonoce – světlo na konci tunelu

Milí čtenáři charitního Okénka, Velikonoce mohou pro někoho znamenat svátky jara nebo pomlázku, ale pro křesťany jsou to největší svátky, vítězství života nad smrtí. Samotný název Velikonoce vzniká spojením dvou slov veliká noc, kdy Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Jakýmsi znamením dnešní doby je „rouška“. Jistě pamatujeme na dobu před rokem, kdy je mnozí s nadšením šli a možná jsme i byli obdarováni nějakou rouškou ušitou speciálně pro nás (i když dnes už spíše nosíme respirátor). Jakýmsi prvním Kristovým znamením o jeho vzkříšení pro apoštoly, před tím, než se s ním osobně setkají, je nejen prázdný hrob, ale také rouška. „Rouška, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě.“ Jan, 20,7

I my se všichni těšíme, až všechny roušky a respirátory odložíme. A že ono odložení bude znamením vítězství života. Ale bude důležité, co pro nás ten okamžik bude znamenat. Jestli se nám stane rovněž „velikonoční proměnou“ – probuzením k novému životu nebo půjde o pouhý návrat k předchozímu. Co se otiskne do našich roušek? Naše lačnost po ušlých výdobytcích života nebo touha po novém dechu = Duchu?

Přeji ze srdce nám všem velikonoční víru ve vítězství života nad smrtí a zároveň, kéž nám přinesou tyto Velikonoce světlo s velkým „S“, které uvidíme na konci tunelu. Možná to bude ještě chvíli trvat a vyžadovat od nás oběti, ale kéž jsou pro nás povzbuzením Ježíšova slova: „Nebojte se, já jsem přemohl svět.“

Dnes se často hovoří o namáhavé práci lékařů a zdravotního personálu a právem, ale nebylo by správné, nevidět obětavou práci v této nelehké době pracovníků Charity. Touto cestou alespoň velké díky všem!

Požehnané Velikonoce nesené nadějí, pokojem a vzájemnou láskou přeje

P. Mgr. Stanislav Kotlář
děkan

„Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě,
ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12)

**Ať letošní velikonoční svátky
prožijete v radosti a naději.**

Poděkování

Za české respirátory

Charita Jeseník obdržela darem 130 kusů českých respirátorů FFP2. Darovala jí je trojkoalice SPOLU, která se rozhodla věnovat tyto respirátory potřebným a Charita Jeseník byla vybrána jako jedna z obdarovaných organizací. Z rukou kandidátů trojkoalice Ing. Josefa Ťulpíka, Ing. Lubomíra Žmolíka a paní Terezy Vodákové převzala za Charitu Jeseník dar paní Zdislava Dvořáková (viz foto níže). Děkujeme.

Za perníková srdce

Děkujeme touto cestou klientům a pracovníkům komunity Harmonie z Bílé Vody, kteří našim ženám napekli perníková srdce k MDŽ. I když je setkání zatím nemožné, kontakty s Harmonií stále pokračují aspoň takto na dálku a společně s pracovníky Domova pokojného stáří sv. Františka plánují další formy setkávání. Až to půjde...

Listárna

Děkujeme všem zaměstnancům Charitního domu sv. Anežky, zvláště paní vedoucí za přijetí, starostlivou a laskavou péči o našeho tatínka Jana Losmana. Nenechali se zastrašit šternberskou psychiatrickou nemocnicí, že by neměli přijímat člověka v tak vážném zdravotním stavu a vyslyšeli prosby rodiny, aby mohl tatínek strávit poslední měsíce života v důstojnějších podmínkách. Místo tupého koukání do stropu mohl ještě vidět nebe při pobytu na dvorečku, mohl si povídat s pečovatelnými, které se snažily, aby se cítil co nejlépe, mohl přijímat návštěvy rodiny (byť v omezeném režimu koronavirových opatření), mohl si pochutnat na svém oblíbeném pivečku a kávičce se sladkostmi. Zemřel tiše, rychle a nečekaně, ale v prostředí lidí, kterým nebyl lhostejný.

rodina Losmanova